

πού ακριβάδες κι' εἰς αὐτὸ 'ξεθύμωκαν ὄργιλοι,
κι' ὁ Κουσουλάκος ἔλεγε καὶ μοναχὸς ὦμιλε.

Γιὰ 'δὲς καιρὸ πού 'διάλεξα νὰ φέρω πιστήρια
καὶ στοιχειογυτήρια,
τώρα πού σὲ παράβουρα καὶ σὲ 'ψηλὰ μπαλκόνια
πέφτουν βροχὴ τὰ πατερὰ, χαλάει τὰ καθρόνια,
τώρα πού γίνοντ' ἐκλογαὶς μὲ πέτρας καὶ σκιῶδες,
καὶ τρέχουν θεσμοφύλακες καὶ σπάνε πινακίδες.

Κι' ἂν πιάσουν καὶ δὲν πιάσουν θεσμορροφὴ κενέω
ἐκεῖνα πού μοῦ 'σπάσανε θὰ μένουνε σπασμένα,
καὶ θὰ φωνάζουν νικητὰ πετροσυνιδουάχοι :
μὴν ψάχνεις φύλλους 'στὰ χυρὰ κι' ἂς κλαίγεται πού τὰ χει.

Ὁ Μπακόπουλος ὀργηδὸν μ' ἔνα τόνον ἄλγεσόν.

"Ὁλ' οἱ κορδονίζοντες πᾶν ζυγὰ ζυγὰ,
μὲνιν ὁ Μπακόπουλος ἀπ' τοὺς ἄλλους χάρικα
περπατεῖ περίλυπος, καὶ σιγὰ σιγὰ
τέτοιους λόγους ἔλεγε κι' εἶχε στενοχώρια.

Ψεύτικαις ἐλπίδες μου κι' ὄνειρα χαμμένα,
ὁ παππούς δὲν ἔκανε Σύμβουλο κι' ἔμένα.
Ὁ Σανιδρομπάρος μ' ἀδικεῖ σκληρῶς,
πίσω γιὰ τὴν Τρίπολι φεύγ' ὁ καφερός.

Ἦλθα 'στὴν πρωτεύουσα μὲ τῆς ὄρας φράχο
κι' ὁ παππούς μ' ἐγέλασε ἀνὰ τὸν Παππουλάκο.
Τάχα μὲ 'στὴν Τρίπολι γιὰ 'δικὴ του χάρι
μὴ κι' ἐγὼ δὲν ἔσφαξα σιευτὸ μωσαρί;
μὴ κι' ἐγὼ γιὰ Σύνταγμα καὶ θεσμοὺς δὲν μίλησα,
μὴ τὰ δρό τὰ γέριχα του δὲν τὰ γλυκοφιλήσα ;

Τὴν ἐδούλεψα πού
μ' ἔλεγε μου τὴν Ἀγκάδια,
ἐγὼ πρῶτος 'στὴ Βουλὴ
τὸν ἀνώμοτα καὶ Δία,

κι' ἀπὸ μὲ τὸ 'πῆραν κι' ἄλλοι, πού προσμένουν ἀμοιβάς,
κι' ἀπὸ Ζεὺς ἐπροβιάσθη Σαββῶν καὶ 'Γεωθβάς.

"Ὅμως τόσαις ἐδουλεύσεις, Ζεὺ καὶ πᾶτερ ἄγαμε,
τί μ' ὤφειλαν ὡς τώρα... νύφου κι' ἀποράγαμε.
Ποῖον κέρδος νὰ σὲ λέγω μέγαν Δία, πλήρη κἀλλους,
πού 'στὴν Ὀλυμπον κι' ἔμένα δὲν μ' ἐπῆρες μὲ τοὺς ἄλλους ;

Γιὰ τὴν Τρίπολι πηγαῖνω νὰ τὰ μάθουνε κι' ἐκείνοι,
πού σ' ἐκύτταζαν ἀνὰ φάρο,
κι' ὅταν νέον Ὑπουργεῖον τῆς Συγκοινωνίας γίνη,
γράψτε μ' ἐν ἀριθάρω.

Εἴθε νὰ προκίψετε
σεὶ τῆς Κυβερνήσεως,
κι' ὁ παππούς ἀξ' ὄφεται
ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Νῦν, ζεῖ καὶ 'στοὺς αἰῶνας τὸ Κουδέρνο τῆς Κορδόνιας.

Τὴν νέαν μας Κυβέρνησιν ὀμνεῖτε καὶ τιμᾶτε,
πού δὲν θὰ χύσῃ πλούσια πρὸς τοὺς πιστοὺς ἐλέη,

πού παραλῆδες τὴν κοσμοῦν, Σκουζέδες διπλωμάται,
Διμπρίτηδες καὶ Ρώμηδες καὶ Μαυρομυχαλαῖοι,
ἀφέντηδες, λεβέντηδες, ὄνματὰ μεγάλα,
κόβουν καὶ μὲ τὸ πένα των, κόβουν καὶ μὲ τὸ πάλω.

Κτυπᾶτε, βομβαρδίνια, καὶ φύσα, κλαπαδόρα...
ἐξ Ἄρτας ἐρχεται γοργὸς κι' ὁ Καραπάνος τώρα
δικαιοσύνης Σολομῶν νὰ γίνη καθὼς πρέπει
κι' ὑπὸ τὰ σκέλη τὰ μακρὰ τὴν Θέμιδα νὰ σκέπη.

Εὐχομαι 'στὴν Κυβέρνησι, πούβγαλε τὸ Κορδόνι,
νᾶκι σιδηροκράλη κι' ἀσάλευτο καθρόνι.
Εὐχομαι καὶ 'στὸν Πρόεδρον τὸν ἐκ τῆς Ἰορτυνίας
ν' ἀσχοληθῇ μ' ἐμπορία καὶ βιομηχανίας,
ἀλλὰ ν' ἀκούη καὶ φωνᾶς ἐκ τῆς Μακεδονίας,
νᾶκι Μακεδονοῦμπαρος, μὰ νὰ προσέξη πάλι
μῆπως κενένας πύλεμας τρικλοποδὰ πού βάλῃ.

Καὶ καμπόδακι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

'Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αὐθὴν εἰκοσιτρία,
κατάρωτος καὶ μέγας κι' ὄλος κοκεταρία
οἶκος βασιλικὸς
κι' ἐμποροραπτικὸς
τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαλιωάννου,
πού γῶμισε τὸ γούστο καθὲ πρωτεύουσάνου.
Αὐτὸς δὲν φέρνει κόπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ζένους,
τὸ κόπτειν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλεὰ 'δικὴ του,
κι' ἔχει πελάτας τόσους κατενουσιαζομένους
καὶ μὲ τὸ κόψμα του καὶ μὲ τὴν ραπτικὴ του.
Καὶ τρέχουν ἐλκεταὶ σ' ἐκεῖνον ὄλοσνα,
καὶ κόψε με κι' ἐμὲ καὶ ράψε με κι' ἐμένα,
καὶ κάνε με καθράκι καὶ δακτυλίδι μέση,
καὶ τρὶς εὐτυχημένους ἐκείνου πού θὰ πῶρη
'στοῦ Γεωργη τὴν ψαλλίδι, 'στοῦ Γεωργη τὴν βελόνα,
κι' αὐτὴν ὀπερψοῦτε καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα.

"Ὁ Μοῦς ἀθλονόστομη, βοήθησε νὰ ψάλω
καὶ τὸν Ἀθλονόπουλο, τὴν ράπτη τὸν μεγάλο,
πού νέον οἶκον ἱδρυσεν ἐμποροραπτικόν,
παρῶμον κι' ἐράμιλλον τὸν Ἑβροπαϊκῶν,
μέγαρον πλούτου πάγκαλον καὶ τέχνης αἰδίου,
πηνήγθα τέσσαρ' ἀριθμὸς τῶν ὀρμόν τοῦ Σταδίου.
Δύο δὲ κόπτας ἔφερε γιὰ λοῦστο πὸν μεγάλο,
'Ἀγγλο γιὰ τοὺς κυρίους μας, γιὰ τῆς κυρίας Γάλλο,
γιὰτι καὶ τμήμα κυριῶν θῆχη περικαλλές,
ὅπου τακιστριάς εἰς αὐτὸ θὰ ραβῶνται πολλαίς.
Γλωσσὸν Πανεπιστήμιον παρὰ ντ' ὄνερ θὰ γένῃ,
κάθε νεώτατος συμμὸς κορδόνι θὰ πηγαίρη,
σμοκὶν ἐδῶ, μέρτασις ἐκεῖ, δρὸ κόπτασις καὶ δρὸ γένῃ,
ἕνας μικτὸς συνδυασμὸς ἐκεῖ θὰ μπαينوγαίρη,
μὰ πίστωσις δὲν δίδεται καὶ μερικῶς κι' ἐν γένῃ.
Σπίτ' Ἰγγλις ; κομπρένὲ φρανσῆ ;
μουσιου, μαντῆμ, νὸ βερεσῆ.

Οἶνω ἀποθήκη πρώτης Μιχαὴλ Κυπριανοῦ...
τί κομματαρία Κύπρου, πού φωνάζεις ἔξω μου.
'Αριθμὸς ὀκτώ κι' ἀντίκρου τῆς μεγάλης Μοῦσας κεῖται,
κι' ὁ Δημιῶντες Στακτιῶν θεσθύνει, συμπολίται.
Καὶ 'στὸν Πειραιᾶ πωλεῖται τὸ περίφημον κρασί
'εἶν Τηλέγραφο καροῖ.